

«Een arm, domkop! Wie heeft er ooit een van die grootte gezien? Wel, die vult het heele venster!»

«Dat is zoo, Edelachtbare, maar toch is het een arm».

«Wel, die heeft daar in alle geval niets te maken. Neem hem weg!»

Hierop heerschte er langen tijd de diepste stilte, nu en dan afgebroken door zacht gefluister.

Eenige malen hoorde men: «Ik doe het liever niet, Edelachtbare, werkelijk niet!» «Doe wat ik je zeg, lafaard!» Eindelijk spreidde Alice haar hand weer uit en deed weer een greep in de lucht. Ditmaal hoorde men *twee* zachte kreten en nog meer gerammel van stukken glas. «Wat moeten er toch een groot aantal komkommerbakken zijn!» dacht Alice. «Wat zouden ze toch gaan doen? Ik wou maar, dat ze me door het venster konden trekken! Ik ben er beu van hier nog langer te blijven!» Ze wachtte een poosje, zonder dat ze verder iets hoorde. Ten slotte deed zich het zacht geratel van kleine wielen hooren en het geluid van tamelijk veel stemmen, die alle tegelijk aan 't praten waren. Ze onderscheidde de woorden: «Waar is de andere ladder?» — «Wel, ik behoefde er maar een mee te brengen. Kees heeft de andere.

Kees, breng ze eens hier, mannetje! Zoo, zet ze hier maar neer op dezen hoek. Neen, wacht even, bind ze eerst aan elkaar, ze reiken niet half hoog genoeg.» — «O, 't zal wel gaan, vooruit maar! — Hier zoo, Kees, houd dit touw eens vast. — Is het dak sterk genoeg?» — «Pas op die lei, die zit los. — O, daar komt-ie al aan! Koppen! (Klets, daar brak wat!) — Wie deed dat nu? Dat was Kees zeker weer! Wie moet er in den schoorsteen afdalen?» — «Neen, neen, ik niet! Doe *jij* het!» — «Dat *wil* ik niet! Kees moet er in! Hier zoo, Kees, Mijnheer zegt, dat jij den schoorsteen in moet!»

«O, zoo! Kees moet dus den schoorsteen in! Zoo, zoo!» zei Alice in zich zelve. «Het schijnt me toe, dat alles maar aan Kees wordt opgedragen! Ik zou niet om nog zooveel in Kees' plaats willen zijn. Deze haard is nauw, dat is waar, maar ik geloof toch, dat ik nog wel een beetje schoppen kan!»

Ze trok haar voet zoo ver mogelijk naar beneden en wachtte tot ze een klein beest (ze kon niet zien wat voor soort) dicht boven haar hoorde krabben en klauteren. Toen zei ze: «Dit moet Kees zijn!» Ze gaf meteen een harden schop en wachtte af wat er zou gebeuren.

Het eerst, dat ze hoorde, was een algemeen